

Her şeyiyle "Osmanlı'yım" diyen ahşap bir konak satılmıştı. Yeni sahibi beni eve davet etmişti.

"Şu kitaplar ne kadar eder?"

Baktım; çoğu Osmanlıca, bir başka medeniyete ait gibi, okunmaz olmuş. Kim bilir hangi asırda, hangi mübarek insan, divitini hokkaya batırıp, notlar almış. Onun torunlarının, mirasçılarının kütüphaneye ilişkileri yok ki, kitaplara sahip çıkmamışlar. Bırakın okumayı, satmayı bile akıl edememişler. Parçalanmış bir kitap vardı. Sahifeleri dağılmış, "çok eski" diye bir köşeye atılmış.

Bir yaprak alıp uzattılar

"Bu ne?" diye sordular. Baktım; Kur'an! Osmanlı konağında tanınmayan kitap

Hayret, dedim, nasıl

da çökmüşüz. Şimdi de kalkınmanın yollarını arıyoruz.

Ben kitap olmayan bir evde doğdum. Annem babam ümmiydi, okuma yazma bilmezdi. Bir gün öğretmen "yön nedir, öğrenin gelin" dedi. Eve gelip, amcama sordum, "yön sorusunu sordu öğretmen, yön nedir?" Amcam dedi ki, "sen yanlış anlamışsındır, gön'dür o Gön, sığırın derisidir" dedi. Böyle bir ailede yetiştim. 18 yaşına geldiğimde babama, anneme ve Erzincan'a baktım "sen sen olma, değiş Başka şeyler de yapabilirsin" dedim. Sonrasında kendi kendime İngilizce ve Arapça çalıştım. Hasan Âli Yücel'in Milli Eğitim Bakanlığı döneminde yayınladığı klasiklerden büyük bölümünü genç yaşlarda okumuşumdur. Kendime baktığımda 1940'lı yıllardan farklı bir Ömer olmuşum.

Bir gün babam, Mevlid diye bir kitap almış, getirdi Köydeyiz; cevizin altında “Oku”, dedi babam “Allah adın zikrederim evvela” diye başladım okumaya. Babam bilgili bir adam değildi. Bağımız bahçemiz vardı, onlarla meşgul olurdu. Fakat kendi durumuna göre, kitap okutmaya çalıştı bana

Bana soruyorlar, “çocuklarımıza kitapları nasıl okutabiliriz?” Evvela şunu bilmek lazım, ebeveyn televizyon seyrederken, çocuk kitap okumaz! Ben çocuklarıma “kitap okuyun” dediğimi hatırlamıyorum. Benim döktüğüm kitapları onlar topladı, böylece kitaplarla iç içe büyüdüler.

Mesela bir aile düşünelim: Ebeveyn çeşitli kitaplar, mecmualar alır, okur İster istemez onları kenara, köşeye bırakırlar. Çocuk bu kitapları alır, resimlerine bakar, sayfalarını karıştırır, belki de yırtar. Böylece çocuk kitapla dergiyle meşgul olur. İşte böylesine bir çocuk mutlaka okuyacağı bir şeyler bulur. Nasıl ki insan arzu ettiği şeyi yerse, o daha faydalıdır. Zorla yediği şey pek faydalı olmaz. İnsan öyle bir yaratıktır ki Allah onun ihtiyaçlarını ona istetir. Mesela susuz kalan su ister, aç kalan yiyecek ister. Çocuğun da isteyeceği bazı resimli veya yazılı yayınlar olabilir. Anne-baba buna dikkat etmelidir. Neden hoşlanıyorsa o yönde gidilmelidir

Bir anne diyor ki, “çocuk yemek yemiyor!” Çocuğun seveceği yemeği pişirince yer. Yemekle kitap aynı şeydir. Çocuğunuz hangi kitabı beğenirse, onu alın. Amerika'da çocuk oyuncağı satan dükkânlarda, çocuk kitapları da satılıyor. Çocuklar, meraklıdır. Soru sorarlar. Çocuğun soruları tespit edilip, o sorulara cevap verecek kitaplar alınabilir. Mesela oğlum ilkokul üçe gidiyordu. Ona resimli bir ansiklopedi almıştım. Oğlum severek okumuştı. Çocuğun kitabı sevmesi için, kitabın renkli ve resimli olması lazım. Hikâye, masal ve kıssaları çocuklar rahatlıkla okur. Çocuğum kitap okumuyor diyen anne-baba, önce kitabı kendisi okusun.

Hekimoğlu İsmail